

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exemplorum Libri Tres

Liber Tertius, Sive Exempla Divinae Irae, Per Opera Poenitentiae, Nobis
Leniendae - Per Quadagesimam Anno M. DC. XLVIII. narrata

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 3. Alberici calamitas, & tragicum interitus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48194](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48194)

imperium consecuta Lombardia fuisset, nisi ei summa diligentia fuisset occursum) post diurnam felicitatem, post multos aduersariorum fatigatos, in hanc fortunam incidisse. Icilinus, cum ei Gulielmus Surefinus Mediolani dominatum promississet, delectu ex suis & Germanis habito, Brixia mouit. Sed à Martino Turriano circumuentus, cernens se in maximas, quas non putarat, angustias esse compulsus, cum à fronte atq; à tergo ab hostibus urgeretur, & summa conmeatum inopia pressus inter oppida ac flumina hostilia clauderetur, summi proly copiam saepe fecit; quod ubi detrectari de industria vidit, ne ibi fame conficeretur, pontem perumpere transcundi gratia statuit: atq; eò progressus eius defensores innasit, eosq; vi factu iam propellere insipiebat; cum sagittam ex propugnaculo pontis per balistam emissam in articulum pedis accepit, quod vulnus licet dolorem ingentem inareret, ipse tamen euulso spiculo astute dissimulauit. Ubi verò se per pontem euadere non posse sensit, Casiano, loco sibi, ut à vate quondam acceperat, fatali relicto, Vicomercatum repetijt, atq; ibi amnem ut pridie, vado tranauit. Ceterum Bergomum versus properantem coniurati tandem adepti circumuenerunt, ac praelio decertare coactum. III. Kal. Octobr. vinum in potestatem redegerunt. Hunc verò ubi captum priuatus homo conspexit, adeò iram ex accepta iniuria contractam non tenuit, ut ipsum in caput grauissimè vulnerarit. Inermi inde in tabernaculum Bosonis adducto, vulgò milites ad eum visendum, perinde atq; ad egerium aliquod in terris spectaculum conuolarunt. Non defuere quoque, qui oculos fortuna illius miserabili saturare, ac probra & contumelias ingerendo libidini suae indulgere voluerunt. Quin etiam multi stimulantibus odijs ipsum suis manibus discerpissent, nisi Marchionum eos auctoritas ab eiusmodi temeritate retinisset. Voces tamen multorum mortem crudeli tyranno identidem intentantium sunt audita. Ille inueterim demisso vultu, tristis, elinguis, sine cibo, & sine curatione, totum diem transegit. Inde superueniente nocte à principibus, ut occideretur, Boncinum sub custodia missus est. Ibi curatus, & a Bosone pro officio bonum habere animum iussus, undecim dies mansit, quibus transactis, dum dolore magis animi quam vulnerum grauitate confectus, sine poenitentia annos LXV. natu decebit.

Albericus autem, Icilino deleto, parum se tuto esse Tarnisij ratus, in castrum S. Zenonis nuper in finibus Tarnisini ad eiusmodi tempora conditum

III.
ALBERICI
LAMENTA ET

TRAGICVS IN-
TEBIVS.

conditum se recepit, atq; eò thesaurum ac familiam transtulit, arcemq; verò in colle sitam, fossas, muris, turribus atque omni genere machinarum, aduersus quoscumq; hostium impetus communivit, eamq; omni genere cibariorum in multos annos instruxit, Germanos atq; Italos sibi maximè probatos centum secum habens, atque alios viginti consiliorum participes. Anno 1280. non tantum ipse, sed tota familia à Romano, tragico planè exitu, extincta est. Quippe Alberico saepe cum suis è castro S. Zenonis excurrente, atq; ipsum Basianensium & Tarnisiorum agrum infestum assiduis praeclis pecudum hominumq; agendis habente, mense Martio populi Marchia Azane Marchione adhibito conuocati consilium inierunt, qua potissimum ratione Albericum cum tota sobole possent extinguere, ac tandem Marchiam non solum tyrannide, sed etiam metu tyrannidis in perpetuum liberare. Multis dictis sententijs, demum communibus populorum opibus bellum illi internecinum inferendum constituere. Quare armis, machinis, com meatibus ceterisq; rebus ad diuturnam obsidionem atque oppugnationem necessarijs expeditis, Patanini, Vicetini, Tarnisii, ceteriq; finitimi populi cruce instructi Kal. May ad castrum S. Zenonis cum carrocijs accesserunt, ac castris positis ipsam ita cinxerunt, ut nemo aut inde erumpere, aut eò irrumperere, se inuitis, atq; inscientibus, posset; eo animo, ut non prius inde abscederent, quam castrum cum Alberico in potestatem adduxissent. Ita muris saepe trabuchis, manganis, gartis, lithobolisq; percutiendis, facibus reliq; in hostes iacendis, praclis cruentis edendis, res usq; in mensem Augustum extracta est, quo tempore Azo integrum adduxit Ferrariensium supplementum. Quod ut Mesa Germanus murorum custos animaduertit, milites praesidiarios aduocatos in hanc sententiam appellauit: Neminem vestrum esse arbitror, commilitones, quin quanto in periculo simus, & quam impari conditione pugnemus, intelligat. Nobis dimidia pars nostrorum sociorum interijt, & quotidie aliquis interit; quiq; superstites sunt, assidua pracliorum contentione debilitati sunt: hostibus contra vires ac copias nostras in dies auxilijs ac supplementis augentur: nos victu rebusq; necessarijs indigemus: illis omnia, qua cupiunt, abundè undiq; suppetunt. Quin igitur, dum licet, atq; integra res est, nobis consulimus, & postquam oppidum tueri non possumus, saltem nos & fortunas nostras seruamus? Quam orationem cum uniuersi maximo assensu probassent, XII. Kal. Sept. murorum cinctum hostibus tradiderunt.

vant, cum eo, ut ipsi incolumes cum equis, armis, ac stipendijs suis abirent. Albericus autem, ut hostes intra moenia vidit, se proditum ac perditum esse vociferans, ex Palatio in turrim editiorem cum coniuge & liberis suis refugit; atque ibi per triduum tristitia ac mœrore confectus mansit. Postquam autem hostes arce occupata suffodienda turri cuniculos agere sensit, tum coniugem ac liberos lachrymantes, sic lachrymans appellavit: Quo rerum articulo fortuna nostra sita sint, cernitis, quippe eo redacti sumus, ut propediem in manu nostrorum hostium veniamus: quos pro certo habendum est, in nos durissime consulturos, à quibus se multis modis violatos fuisse existimant. Ego verò omne supplicium a quo animo patiar, si eos vobis innocentibus pepercisse cognouero. Quòd si vobis vitam concesserint, mementote post necis mea vindices profiteri, neque enim amicorum atq; affinium in Italia prompta vobis deerunt praesidia, & quotidie cogitate quemadmodum vitam virtutis ac fortitudinis gloriam conseruetis. Atq; his dictis lecto incubuit, ac flens fortunam detestari suam incepit, inde collecto animo familiares suos acciuit, atq; ut ipsi sibi in extremo discrimine suo consulerent, auctor fuit; monens ut seipsum ac familiam suam hostibus dederent, ac se, uxorem & liberos Azoni praecipue commendarent, ut memor affinitatis, suam & filiorum suorum clientelam susciperet, & se captivum tenere satù haberet. Quibus acceptis Ludovicus Bononiensis, qui erat familiarium princeps, Badoario pratore Tarvisij accersito, se illi tradere Albericum & familiam eius servata incolumitate velle ostendit, quod cum ille, se accipere non posse, dixisset, ne ipse se & sodales suos conseruandi tempus amitteret; Albericum cum familia pratoribus ac populis Marchia accipientibus tradidit; atque ipse cum socys, prout pactus fuerat, exiit. Ceterum ut populi, se Alberici & liberorum eius compotes factos senserunt, vix magnitudinem latitiae ac voluptatis capere animo potuerunt, ac concilio conuocato, & relatione de illis facta, omnes vno consensu extremo in eos vindicandum esse supplicio, neque ulli parcendum esse cruciatui censuerunt. Ita primùm filios eius sex mares productos, tibys brachysq; ipsorum, in conspectu parentum crudelissimè amputatis, multarunt; ac postquam membra singula à corpore puerorum auulserunt, ea ori oculisq; eorum adhuc palpitantia admoerunt. Vxor autem & filia duae nobiles, quae non solum innocentia, sed etiam aetate ac forma, qua facile omnium in se oculos conuertebant, misericordiam elicere jure debe-

debeant, ad stipites alligata viuentes, ac frustra fidem Dei hominumq; flebiliter implorantes, subiecto igne crematae sunt. Albericus ultimus, cui tam durum spectaculum morte ipsa acerbius atq; atrocius fuerat, postquam peccata sua ritè confessus est, ipso, ne loqui posset, ore occluso, pedibus ad equi caudam alligatis per tota castra sic tractus est, ut unusquisq; forcipibus bolum ex carnibus eius excerpserit. Quare probris ac tormentis ad satietatem inimicorum affectus, cum jam hominis speciem atque habitum exuisset, expirauit. Vi autem cadauera filiorum per castra populi cuiusq; diuisa; sic patris reliquia lupis ceterisq; feris deuoranda obiecta sunt, ac durum in primis humana conditionis exemplum, omnibus diuinam iustitiam intuentibus praeuerunt. Hac X. Kal. Septembris gesta sunt Anno 1200. Postridie tumultu populari concito, castrum S. Zenonis euersum, atq; inde Romanum quoque solo aquatum. Hic fuit exitus potentissima à Romano familia.

IV.

EX HVIVS
TRAGEDIAE
MISER A BEL-
LI EXITVM
POSSE AESTI-
MARE.

Math 10. 29.

V.

ALBERICI
CRVDELITAS.

Audiuistis tragœdiam? Hoc vnum vnus familiae malum fuit. Similia complura bellum illud Italiae peperit, cuius infelices fructus, supra tantum in genere recensui; nunc vel hoc exemplum particulare libuit addere, ut ex vngue leonem cognosceretis. An placet bellum? an bellum bellum est? An non ad tam atrocia mala auertenda grandem causam habuerunt Itali, ut per tot oppida & ciuitates, ac provincias, circuirent, Dei misericordiam; B. Dei patris patrociniū, magnis vocibus implorarent? seque ipsos tam acerbis verberationibus castigarent, atq; peccata sua confitenda diluendaque tot lachrymis censerent? Habuerunt utique sicut & nos, quibus eadem possunt contingere, & grauiora, quidquid enim vni euenit, potest euenire & alteri. Sed ne quis Deum iniustum, aut crudelem esse arbitretur, qui talia permittat, nemo putet talia permitti sine iustissima causa. Nonne duo passeris a se veniunt: & vnus ex illis non cadet super terram sine patre vestro? Vestri autem capilli capitis omnes numerati sunt. Multis passeribus meliores sunt homines, quanto ergo minus illis tam crudelia inferentur, inscio, aut non permittente, vel immittente Deo? Audite igitur, quo modo se gesserit Albericus, aut qualis fuerit Icilinus, & postea iudicate. cur illis tam atrocia mala sint immissa.

Albericus Taruisinos diuturna tyrannide afflixerat, fultus auctoritate & potentia fratris Icilini, Icilino igitur deleto, cum

se